

Arrest

nr. 313 554 van 26 september 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 4 maart 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 januari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 maart 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 juli 2023 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, dit als vader van een Belgisch kind.

1.2. Op 12 januari 2024 treft verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.07.2023 werd ingediend door:

Naam: [I.]

Voorna(a)m(en): [D.]
Nationaliteit: Servië
Geboortedatum: [...]1999
Geboorteplaats: Vranje
[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met M.E. (...) van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van vader van het kind, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat: § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend (...): 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt verder:

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen. Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd

Concreet wil voornoemd artikel 44 van het KB van 8.10.1981 zeggen dat de verwantschap tussen de aanvrager en de referentiepersoon dient aangetoond te worden door middel van officiële documenten, zijnde een geboorteakte. Pas indien het onmogelijk is om de verwantschap met officiële documenten te bewijzen, daar er wordt aangetoond dat deze officiële documenten niet voorhanden zijn, kan rekening gehouden worden met andere geldige bewijzen.

Ter staving van de verwantschap met de referentiepersoon legt betrokkene een uittreksel van de Belgische geboorteakte dd. 06.07.2023 van het kind waaruit enkel een moederlijke afstamming blijkt en een DNA-test uitgevoerd door Universitair Ziekenhuis Antwerpen dd. 06.06.2023 voor.

Betrokkene wordt niet vermeld als vader in de geboorteakte van het kind. Er is tevens geen erkenningsakte waarop betrokkene als vader vermeld staat. Gelet er een officiële geboorteakte aanwezig is van het kind, hetwelke enkel een moederlijke afstammingsband bevat, is er geen mogelijkheid om de verwantschap op een andere manier aan te tonen overeenkomstig artikel 44 van het KB van 8.10.1981, zijnde de DNA-test. Bovendien kan uit de voorgelegde DNA-test geenzins blijken dat UZA betrokkene daadwerkelijk geïdentificeerd heeft aan de hand van een geldig paspoort, waardoor evenmin afdoend wordt aangetoond dat het daadwerkelijk betrokkene is die de DNA-test onderging.

Kortom, de verwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon wordt op basis van officiële documenten overeenkomstig artikel 44 van het KB van 8.10.1981 niet afdoend aangetoond.

Betrokkene toont niet afdoend aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op: “schending van artikel 44 KB 8 oktober 1981”.

Hij betoogt als volgt:

“1.

Artikel 44 KB 8 oktober 1981 stelt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen. Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.”

Verweerder stelt in de weigeringsbeslissing daarop het volgende:

“Betrokkene wordt niet vermeld als vader in de geboorteakte van het kind. Er is tevens geen erkenningsakte waarop betrokkene als vader vermeld staat. Gelet er een officiële geboorteakte aanwezig is van het kind, het welke enkel een moederlijke afstammingsband bevat, is er geen mogelijkheid om de verwantschap op een andere manier aan te tonen overeenkomstig artikel 44 KB 8 oktober 1981, zijnde de DNA-test.”

Dit is echter geen correcte lezing van artikel 44 KB 8 oktober 1981.

Een correcte lezing van artikel 44 KB 8 oktober 1981 kan enkel die zijn waarin vastgesteld wordt dat verzoeker zijn bloedverwantschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten (i.e. de geboorteakte). Met andere woorden: indien het op basis van de geboorteakte onmogelijk is om de vader van het kind vast te stellen, moeten er, overeenkomstig het KB 8 oktober 1981, andere bewijsmiddelen toegelaten worden, zoals, in casu, een DNA-test.

In een zaak dd. 12 april 2022 diende Uw Raad zich uit te spreken over de volgende zeer gelijkaardige feiten:

De verwerende partij (i.e. de Belgische Staat) acht dat de DNA-test, die een biologische afstamming aantoon, niet in aanmerking kan worden genomen om de afstamming tussen de betrokkenen vast te stellen. Zij herinnert eraan dat de verzoeker het bewijs moest leveren dat hij onmogelijk het bewijs van zijn afstammingsband kon voorleggen. Nu werd de geboorteakte van hij die het recht opent overgelegd en de naam van de betrokkene is daar niet in vermeld.

Uw Raad oordeelde dat in die omstandigheden voor verzoeker wel degelijk de mogelijkheid moet openstaan om de afstamming aan te tonen door middel van een DNA-test.

Gelet op de wettekst en de hoger aangehaalde rechtspraak van Uw Raad, voert verzoeker dan ook een schending aan van artikel 44 KB 8 oktober 1981.

Het middel is gegrond.”

2.2. Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet), dat de juridische grondslag vormt van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° (...);

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. [...]”

2.3. Verzoeker dient dus het bewijs te leveren dat hij de vader is van E.M., die in België is geboren op 30 augustus 2022 en die de familienaam draagt van zijn moeder I.M.

2.4. Ter ondersteuning van zijn aanvraag maakte verzoeker een (Belgische) geboorteakte over waarin wordt aangegeven dat I.M., die de Belgische nationaliteit heeft, de moeder is van E.M. en dat zij diens geboorte op

6 juli 2023 heeft aangegeven bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Aalst, die op dezelfde dag de geboorteakte opstelde. Ook worden de resultaten bijgevoegd van een DNA-onderzoek, uitgevoerd op 6 juni 2023, waaruit blijkt dat verzoeker met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid de vader is van E.M.

2.5. Artikel 43 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende vreemdelingen: 1° de burgers van de Unie zoals omschreven in artikel 40, § 2, van de wet; 2° de familieleden van een burger van de Unie zoals omschreven in artikel 40bis, van de wet; 3° de familieleden van een Belg zoals omschreven in artikel 40ter, van de wet.”

Artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit stelt: *“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen. Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.”*

2.6. Gelet op het gestelde in artikel 43 van het Vreemdelingenbesluit is artikel 44 van ditzelfde besluit ook van toepassing op personen die zich beroepen op de hoedanigheid van familielid van een Belg.

2.7. Artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit werd aangepast zoals geduid in punt 2.5. Dit vloeit voort uit een wijziging van artikel 12bis, § 6 van de Vreemdelingenwet. Dit kan worden gelezen in de aanhef van het koninklijk besluit van 8 juni 2009 tot wijziging van artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit: *“[...] Overwegende dat artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 gewijzigd moet worden, zodat de bewijslast van de familieband, die, overeenkomstig het voornoemde artikel, rust op de vreemdeling die in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Europese Unie of van een Belg in België wil verblijven, niet dwingender zou zijn dan de bewijslast die, overeenkomstig artikel 12bis van de wet van 15 december 1980, rust op de vreemdeling in de hoedanigheid van familielid van een vreemdeling, onderdaan van een derde land; dat deze wijziging noodzakelijk is gelet op het gelijkheidsbeginsel en het niet-discriminatie-beginsel, enerzijds, en het beginsel van het vrij verkeer van de Europese burgers en hun familieleden, anderzijds; (...)”* Deze wijziging werd reeds aangekondigd in de voorbereidende werken van de wet van 8 maart 2009, die hebben geleid tot de actuele versie van artikel 12bis, §6 van de Vreemdelingenwet: *“(...) het artikel 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat handelt over de bewijzen die moeten worden voorgelegd, werd aangepast. Het voorkeursregime dat tot op heden enkel toepasbaar is op vluchtelingen, wordt uitgebreid tot de gezinshereniging met een vreemdeling die geen vluchteling is. Dit voor zover deze kan aantonen dat hij in de onmogelijkheid is om zijn band met de vreemdeling die hier verblijft, door officiële documenten te bewijzen. Het ontwerp voorziet in een cascadesysteem. Zo kan bijvoorbeeld de vreemdeling «andere geldige documenten» voorleggen indien hij niet in de mogelijkheid is om officiële documenten voor te leggen. Een omzendbrief zal aangeven wat precies verstaan wordt onder «andere geldige documenten». Dit om de rechtszekerheid te verhogen. De lijn zal eveneens doorgetrokken worden naar de gezinshereniging ten aanzien van een Belg of EU-burger door een wijziging van het gelijkaardige artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981.” (Parl.St., 1695/002, zitting 2008-2009, p. 4 e.v.).*

2.8. Uit het voormelde blijkt dat er sprake is van een cascadesysteem: het is in eerste instantie onmogelijk voor de betrokken vreemdeling om een officieel document voor te leggen, vervolgens is het onmogelijk om andere geldige bewijzen over te leggen, waarna de verwerende partij overgaat of laat overgaan tot een onderhoud met alle betrokkenen *“of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.”*

2.9. In casu heeft verzoeker enkel een Belgische geboorteakte neergelegd waaruit de moederlijke afstamming blijkt en heeft hij niet aangetoond dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om een officieel document voor te leggen, met name een prenatale of postnatale erkenningsakte waarin verzoeker als vader wordt vermeld omdat hij het kind erkend heeft (er is immers geen sprake van een huwelijk tussen verzoeker en de moeder van het betrokken kind), aktes die kunnen worden verleden voor de ambtenaar van de burgerlijke stand (cf. artikel 327/1 e.v. van het Burgerlijk Wetboek).

2.10. De Raad kan het dan ook niet strijdig achten met artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit dat verweerder, gelet op de omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken, in de bestreden beslissing stelt dat *“er geen mogelijkheid [is] om de verwantschap op een andere manier aan te tonen overeenkomstig artikel 44 van het KB van 8.10.1981, zijnde de DNA-test”*.

2.11. Verzoeker is van oordeel dat uit een correcte lezing van artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit volgt dat als het op basis van de geboorteakte onmogelijk is om de vader van het kind vast te stellen, er andere bewijsmiddelen moeten worden toegelaten, zoals een DNA-test.

2.12. Verzoeker kan echter niet worden gevolgd in zijn betoog. Het is niet omdat hij niet op de geboorteakte wordt vermeld als vader dat het per definitie onmogelijk is om een officieel document voor te leggen waarin hij wordt aangeduid als vader. Immers kan verzoeker E.M. erkennen als zijn zoon. Dat deze geboorteakte enkel een moederlijke afstammingsband bevat, betekent dus niet dat het onmogelijk zou zijn voor verzoeker om via een officieel document zijn afstammingsband met het kind aan te tonen.

2.13. Bovendien brengt verzoeker niets in tegen de volgende afweging van verweerder over de DNA-test die verzoeker heeft voorgelegd, waardoor ze overeind blijft: *“Bovendien kan uit de voorgelegde DNA-test geen zins blijken dat UZA betrokkene daadwerkelijk geïdentificeerd heeft aan de hand van een geldig paspoort, waardoor evenmin afdoend wordt aangetoond dat het daadwerkelijk betrokkene is die de DNA-test onderging.”*

2.14. Verzoekers verwijzing naar een arrest van de Raad kan geen soelaas bieden. Niet alleen kent het Belgisch recht geen precedentenwerking, maar het aangehaalde arrest heeft betrekking op een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing over een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat de Raad de relevantie er ook niet van inziet.

Het enig middel is bijgevolg ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend vieren-twintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA